

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۱۹/۰۴/۰۴

جليل غني هروی

کلید صلح: اتحاد موقوف ها در مذاکرات

ششمین دور مذاکرات زلمی خلیل زاد نماینده خاص امریکا برای مذاکرات صلح با افغانها و طالبان و سازمانهای جهانی و کشور های دخیل درین قضیه، آغاز خوبی از نگاه تمرکز بر خواسته های افغانها و افغان محور بودن این مذاکرات، داشته است.

آقای خلیل زاد بعد از مذاکره با هم پیمانان بین المللی در مقر پیمان ناتو در بروکسل با یانس استولتنبرگ منشی عمومی این پیمان، قبل از آنکه با طالبان و یا هم پاکستان مثل دوره های قبلی مذاکره نماید، وارد کابل شد و پس از مذاکراتی با رهبران حکومت وحدت ملی و برخی از سیاسیون افغانستان، عازم قندهار شد و با رهبران و بزرگان قومی آن ولایت ملاقاتهای داشت. او همچنان از طریق ویدیو کنفرانس با جوانان بامیان، جوزجان و پروان نیز صحبت نموده و نظریات و خواسته های آنها را نیز دریافت داشت.

در مذاکراتی که زلمی خلیل زاد روز چهارشنبه در ارگ ریاست جمهوری داشت دران علاوه بر رهبران حکومت وحدت ملی چهره های شناخته شده رهبران جهادی و تنظیم ها و سیاسیون مثل حامد کرزی رئیس جمهور پیشین، استاد سیاف، گلبدین حکمتیار، محمد محقق، رئیس ولسی جرگه، کریم خلیلی، صلاح الدین ربانی و برخی دیگر اشتراک داشتند.

احتمال آن می رود که این سلسله مذاکرات و تماسها بین آقای خلیل زاد و اعضای حکومت و سیاسیون و سایر مجامع زنان، جامعه مدنی و حتی ولایات تا چند روز دیگر نیز دوام نماید و احتمال به تاخیر افتادن مذاکرات خلیل زاد با طالبان در دوحه نیز می رود.

همزمان با این انکشافات دونالد ترمپ رئیس جمهور ایالات متحده امریکا در حالی که جنگ افغانستان را یک "جنگ مسخره و مضحک" خواند در باره این مذاکرات و مساعی خوشبینی نشان داد و گفت «فکر میکنم که ما فعلاً پیشرفتهای خوب و بسیار زیادی در افغانستان داشتیم این جنگ را ما یک جنگ بی پایان می خوانیم» که نشان می دهد با وصف احتمال رسیدن به یک صلح با طالبان، این جنگ دوام خواهد یافت و آن هم شاید با داعش و یا سایر گروه های دهشت افکن در افغانستان باشد.

یانس استولتنبرگ منشی عمومی پیمان ناتو در مصاحبه با آژانس خبر رسانی اسوشیئیتد پرس گفت یگانه راه رسیدن به صلح از طریق مذاکره است وی درین مصاحبه گفت «فکر میکنم کار درست مذاکره با طالبان است زیرا این یگانه راه برای دریافت یک حل صلح آمیز میباشد. از طرف دیگر میان حضور ما در افغانستان و چگونگی مذاکرات با طالبان، یک ارتباط قوی وجود دارد زیرا حمایت متحدین ناتو و ایالات متحده از نیرو های امنیتی افغان و اردوی ملی افغان پیام واضحی را به طالبان می فرستد که آنان در میدان جنگ برنده نخواهند بود بناً آنان باید دور میز مذاکره بیایند و روی یک حل سیاسی توافق کنند» منشی عمومی پیمان ناتو تأکید نمود که هر تصمیمی که در رابطه با افغانستان گرفته شود تصمیم مشترک ایالات متحده امریکا و ناتو خواهد بود.

همچنان یانس استولتنبرگ منشی عمومی پیمان ناتو که در مجلس مشترک کانگرس ایالات متحده شام سه شنبه بیانیه میداد در رابطه با جنگ افغانستان گفت «ناتو امروز در افغانستان کماکان حضور دارد، اما هدف ما این نیست که برای همیشه آنجا باقی بمانیم.»

آقای استولتنبرگ افزود: «ناتو از روند صلح و مصالحه افغانی حمایت می کند ولی برای اینکه صلح پایدار باشد، باید روی دستاوردهای ما استوار باشد. ناتو شرایطی را برای پیشرفت های اجتماعی و اقتصادی (در افغانستان) فراهم کرد و آموزش و حقوق بشر را به زنان و دختران آورد. حقوق آنها باید حفظ شود.»

یانس استولتنبرگ خطاب به قانون گذاران امریکایی گفت که امریکا و ناتو یکجا به افغانستان رفته اند و در مورد آینده این ماموریت نیز با هم تصمیم خواهند گرفت.

در یک انکشاف دیگر که نمایانگر حمایت از مذاکرات صلح و حفاظت از دست آورد های هجده سال گذشته در افغانستان است و همبستگی مردم و حکومت ایالات متحده را با مردم افغانستان و نگرانی از آینده افغانستان است دو عضو جمهورخواه مجلس نمایندگان کانگرس لایحه به نام "تأمین امنیت افغانستان" جهت تصویب به این مجلس در حمایت از این دست آورد ها و خطوط اساسی که باید در مذاکرات از طالبان تعهد گرفته شود، پیش نموده اند.

نشریه (The Washington Free beacon) می نگارد (Jim Banks) نماینده ایالت اندیانا و (Liz Cheney) از ایالت وایومینگ لایحه را جهت تصویب به مجلس نمایندگان کانگرس ارائه کرده اند که حق نظارت کانگرس را بر مذاکرات صلح بین امریکا و طالبان می دهد تا اطمینان حاصل گردد که خروج نیرو های امریکائی از افغانستان تنها با بر آورده ساختن "بعضی شرایط مشخص" باشد.

این لایحه هشدار می دهد که " هر گونه خروج با شتاب منجر به افزایش بی ثباتی، خشونت و از دست رفتن حقوق بشر خواهد شد" این لایحه می گوید خروج بی ثبات سازانه و نا گهائی، بر امنیت ایالات متحده تاثیر خواهد انداخت و دست آورد های بزرگی را که در بخش انکشاف و حقوق بشری برای مردم افغانستان حاصل شده، به خطر خواهد انداخت

لایحه که این دو نماینده حزب جمهورخواه به مجلس نمایندگان ارائه کرده اند واضح می سازد که " طالبان، هم رهبران و هم اعضای این گروه، باید " القاعده را به نام رد نمایند. طالبان همچنان باید مناسبات و ارتباط خود را با این سازمان و دریافت تمویل و حمایت نظامی را از سازمانهای خارجی قطع نمایند به این منظور لازم است طالبان یک شریک فعال در عملیات ضد دهشت افگنی به رهبری امریکائی ها باشند"

این لایحه همچنان تصریح میکند که " طالبان لازم است علنی مشروعیت قانون اساسی افغانستان، حقوق مدنی زنان را به رسمیت بشناسند"

(Cheney) و (Banks) اعضای کمیته خدمات نظامی در مجلس نمایندگان کانگرس ایالات متحده هستند. از همان آغاز مرحله نوین جنگ ها در افغانستان پس از سقوط حکومت نجیب الله جنگ افغانستان، یک جنگ داخلی بین افغانها به معنی دقیق کلمه نبود و کشور های زیادی چه در دوران حکومت برهان الدین ربانی و چه بعد از آن در دوران حاکمیت طالبان به انواع مختلف دخیل بودند و هر یک از این کشور ها چه دور و چه نزدیک در پی منافع خویش بوده اند و سعی بر آن داشته اند تا میدان نبرد را گرم نگهدارند تا به مراد مطلوب شان برسند.

دخالتهای زیاد کشور ها چه همسایه های نزدیک و چه کشور های دور تر از شرق میانه تا اروپا و امریکا، به دلایل مختلف که یا نگرانی های مشروع بوده و یا منافع نا مشروع، بحران افغانستان را پیچیده تر ساخت و اکنون حل چنین بحرانی نیز با همان پیچیدگی و دشواری ها همراه می باشد.

دو اصل مهم می تواند رفع این بحران و رسیدن به یک صلح پایدار را سهولت بخشد: اجماع ملی و اجماع بین المللی.

در رابطه با اجماع بین المللی یعنی توافق کشور های همسایه دور و نزدیک و آنانی که درین جنگ به نحوی از انحا دخیل هستند، تا جائیکه دیده می شود، پیشرفتهای حاصل شده است. توافق ناتو به مساعی صلح و هموائی این پیمان با مساعی صلح ایالات متحده، نوید هم آهنگی را می دهد. ناتو بزرگترین شریک امریکا درین جنگ است که هم در بخش نظامی یکی از عمده ترین کمک کننده گان است و تعدادی از اعضای این پیمان در قوای متحدین در افغانستان در مبارزه لا دهشت افگنی حضور دارند و هم در بخش باز سازی در اعمار مجدد افغانستان کمک های شایانی نموده اند. تنها مشکلی که در رابطه با اجماع بین المللی احساس می شود پاکستان است که در چهل سال گذشته نه تنها بیشترین منفعت مالی و سیاسی را در قبال جنگ افغانستان بدست آورده است بلکه هنوز هم از خواب عمیق سمور عمق ستراتیژیک بیدار نشده و غرق در بلند پروازی های عظمت طلبانه است.

در رابطه با اجماع ملی با تأسف پالیسی های حکومت موجود در سالهای اخیر باعث آن گردیده که دولت اعتبار خود را بین ملت از دست داده و فاصله ملت از دولت روز به روز بیشتر شده می رود. از جانب دیگر برخی از تنظیم های جهادی و سازمانهای سیاسی نو بنیاد با تعلقات متنوع قومی، حزبی، قبیله، مذهبی، سمتی و منطقوی و یا هم تعلقاتی به بیرون از کشور، منافع گروهی و شخصی و تعلقات بیرونی را نسبت به منافع ملی ترجیح می دهند و تا کنون کدام مشی مشترکی بر مبنای منافع ملی که حد اقل اکثریت این سازمانها و گروه بتوانند روی آن به توافق برسند، نه طرح گردیده و نه مطرح شده. و اگر احیاناً طرح شده باشد انتشار نیافته است. این گروه ها و سازمانها فقط روی منافع و خواسته های زود گذر ائتلاف ها و جبهات و گروه های مقطعی را ایجاد و با سپری شدن اندک زمان، چنین ائتلاف ها و اتحاد ها و جبهات از بین رفته است.

تا زمانیکه دولت و مردم افغانستان نتوانند صدای واحدی برای حل اختلافات نه تنها با طالب بلکه بین خود داشته باشند، محال است که به توان به صلح عادلانه و پایدار در افغانستان دست یافت. وقت آنست که ملت بیدار شود و نگذارد که بیش از این تیکه داران سیاسی این ملت را گروگان داشته باشند.

پایان